

חרוץ מדי

בלוג

בפוסט זה יסופר על יתרונותיה הטובים של הדחיינות ועונשה של חריצות מוגזמת.

דאגלס אדמס - כן, ההוא מ"המדריך לטרמפיסט בגלקסיה" - הסביר פעם ש"הזמן הוא המקום (אם אפשר להתבטא בצורה כזו) הגרוע ביותר ללכת לאיבוד בו", אך מנגד, מיד הוסיף: "אני אוהב שיש לי דד-ליין, אני אוהב את הרחש שהוא משמיע כשהוא חולף על פני". ללכת לאיבוד בזמן באמצע ערעור מס זו בהחלט חוויה לא נעימה; אך כשפקיד השומה מפגין חריצות יתירה זה אפילו עלול להיות גרוע יותר. לנישום כמובן.

סד הזמנים (כפי שאוהבים עורכי דין לכנות את אילוצי הזמן) מחייב אמנם לעמוד במועדים שנקבעו, אך לצידו, כמקובל וכנפוץ מאוד במקומותינו, שולטת בכיפה "תורת הדחיינות". "מעולם לא דחיתי למחר את מה שאני יכול לעשות מחרתיים" סיפר אוסקר ויילד. ואם אנחנו כבר בענייני סופרים, גם מרק טווין המליץ "לעולם אל תדחה עד מחר את מה שאפשר לעשות באותה מידה מחרתיים".

אבל פקיד השומה אשקלון שטיפל במר צ', הנישום שבמוקד הסיפור, לא נכנע לדחיינות; ולא רק שלא חיכה "לרגע האחרון" הוא גם לא נכנע להוראות החוק שדורשות ממנו להפגין אורך רוח וסבלנות בגביית חוב מס שנוי במחלוקת. ימים ספורים לאחר השלמת הגשת כתבי הטענות - הגשת נימוקי השומה ונימוקי הערעור - החליט פקיד השומה שאין ממש בטענותיו של הנישום. מבלי להמתין לפסיקתו של בית המשפט ובחריצות יתירה החליט להקדים את המאוחר והטיל עיקול בחשבון הבנק של מר צ' בגין חוב המס שבמחלוקת. לימים יקבע בית המשפט שאכן אין ממש בטענות הנישום וידחה את ערעורו, אך לפקיד השומה כאמור אצה רצה הדרך. אפשר שחשב כי אין טעם בדחיית הטלת העיקול להכרעה, שהרי בראייתו בוודאי הצדק עמו.

מר צ' למד על הטלת העיקול מנציג בנק איגוד בו מתנהל חשבונו. ולטענתו, לאחר הטלת העיקול נשבה כלפיו רוח קרה מפקידי הבנק עד שנאלץ לעבור בנק. העיקול, כך הדגיש, גרם לו לעגמת נפש, בושה, השפלה ואף הכתים את הפרופיל הבנקאי שלו. מנגד הסביר פקיד השומה כי העיקול הוטל שלא כדין בשל טעות אנוש. כזו שנופלת בשגגה בתום לב. לשיטתו, דווקא הנישום הוא הנושא באחריות לתקלה, משום שקיבל התראות בגין חוב המס בעיצומו של ההליך המשפטי ולא פעל להעמדת פקיד השומה על טעותו בטרם הוטל העיקול.

בית המשפט באשדוד לא התרשם מטענות פקיד השומה: "סבורני כי ציפייתה של הנתבעת [רשות המסים] כי התובע יאתר טעויות שנפלו אצלה, יתריע ויפעל לתיקון, אינה סבירה, לוקה בבלבול היוצרות, ומעבירה לכתפי התובע - האזרח נטל שאינו רובץ לפתחו". בהלימה להלכה הפסוקה הרואה הטלת עיקול שלא כדין כפרסום לשון הרע, פסק בית המשפט (ללא הוכחת נזק) פיצוי בסך של 10,000 ₪ לטובתו של הנישום.

"עושר המדינה תלוי במספר אנשיה החרוצים" כתב וולטר. אבל לפעמים עדיף שעובדי המדינה לא יהיו חרוצים מדי...

אין באמור לעיל כדי להחליף ייעוץ משפטי מלא וספציפי.

הדברים האמורים נכונים למועד פרסומם.

אנשי קשר

שלמה אביעד זידר
מגשר, שותף

דניאל פטרמן
ראש תחום מסים